

Коко Шанель

Автор:

Марія Сердюк

Коко Шанель

Марія Сердюк

Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей

Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це унікальний проект, який сприяє набагато якіснішому дозвіллю батьків і дітей. Книжки серії написані в захопливій і доступній формі, що робить сам процес читання не нудним і корисним. Діти поринають у неймовірні пригоди персонажів та відкривають для себе життя головних героїв – видатних людей усіх часів. Із цих історій дитина дізнається, що можливо досягти будьякої мети завдяки наполегливій праці, вірі в себе та бажанню принести щось корисне у світ. В кінці кожного розділу – завчасно підготовлені запитання, які допоможуть дитині зрозуміти і запам'ятати найважливіше. Історії навчать дитину досягати цілей, не боятися труднощів, ніколи не здаватися та до кінця вірити у свій успіх!

Марія Сердюк

Коко Шанель

© Издательство «Агентство «ІРІО»

* * *

Дорогі читачі!

Перед вами перша книга з серії мотивуючих біографій найуспішніших людей. Її можуть читати як діти, так і дорослі. Це незвичайна серія. Вона написана в захоплюючій і доступній формі. Головні герої книг – відомі особистості, які досягли видатних результатів завдяки наполегливій праці і невичерпній вірі в свої сили. В кінці кожного розділу – добірка запитань, які допоможуть дитині зрозуміти і запам'ятати найважливіше.

Книги серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» навчать дитину досягати цілей, не боятися труднощів, ніколи не здаватися та завжди вірити в успіх!

У книзі, яку ви тримаєте в руках – повчальна історія про дівчинку-сироту, котра змінила світ, розповідь про відому Коко Шанель. З історії життя цієї неймовірної жінки дитина дізнається, що успіху в житті може досягти кожен, хто його прагне, а сім'я та відносини – це найголовніше.

Пам'ятайте: батьківське читання – один з найбільш емоційних та пам'ятних моментів для дітей. Коли ви читаєте дитині – вона відчуває вашу турботу й любов.

Любіть своїх дітей! Говоріть їм про це! Вони дуже цього потребують...

Іцхак Пінтосевич

Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей»

Мудрість багатьох поколінь доводить, що найголовніше завдання батьків – допомогти дитині піднятися на її власну гору, реалізувати її власне життєве завдання. Книжкова серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» допоможе дитині підкорити будь-які вершини.

Видано чимало біографій про життя відомих людей. Але наші історії особливі тим, що написані «мовою дитини» та відповідають потребам сучасного покоління. Кожен з батьків мріє виростити свою дитину щасливою й успішною. Освіта

займає в цьому процесі чи не найважливіше місце. Проте варто пам'ятати, що дитині дуже важливо отримувати позитивні емоції в процесі навчання. Саме тоді вона по-справжньому захопиться знаннями і зможе запам'ятати необхідне.

Зазвичай дітям не надто подобається вчитися, зубрити що-небудь. Вони люблять занурюватися у світ пригод з новими героями, співпереживати їм, вчитися разом з ними і долати перешкоди. Так запросіть же ваших дітей у таку пригоду!

Книги серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це найкращий спосіб познайомитися з наукою, історією, досягненнями людства та світовими відкриттями. На прикладі великих особистостей та відомих вчених, книги дають зрозуміти, що визначний успіх не приходить сам по собі, він підвладний лише тим, хто багато та плідно працює. Не варто кожен невдачу розцінювати як провал, адже будь-яка невдала спроба – це ще один крок, який наближає до мрії.

У дорослому віці ми приймаємо обставини такими, якими вони є. Частіше змінюємо відношення до ситуації. Та не всі здатні змінити себе або саму ситуацію. Унікальні книги-біографії допоможуть дитині зростати впевненим лідером, з власною думкою і поглядами на світ. А батьків надихнуть на нові ідеї, досягнення та втілення цілей. І головне – допоможуть бути для своєї дитини найкращим батьком чи матір'ю.

В кінці кожного розділу є вправи-запитання. Вони допоможуть запам'ятати все головне і цікаве. А також наштовхнуть на роздуми, як стати першим у своїй справі, як це зробили: Коко Шанель, Стів Джобс, Альберт Ейнштейн, Блез Паскаль, Нікола Тесла, Маргарет Тетчер.

Крім того, книги серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» надихають проводити вільний час разом з усією родиною. Адже спільне читання дозволяє щиро говорити з дитиною про важливе, зміцнює стосунки із нею і додає любові до книг. Читайте та надихайтеся!

Розділ перший. Небажана дівчинка

Коли хочете бачити світ згори – махайте крилами, а як без крил народилися – не заважайте ім рости.

Коко Шанель

По правий берег річки Луари, що у Франції, розташовується чудове містечко Сомюр. Над річкою здіймається величний замок. Зусібіч його обступають сірі дахи старих будинків із помаранчевими димарями. Через річку перекинувся дивовижний кам'яний міст, збудований два з половиною століття тому.

Такий само вигляд старовинного і гарного місто мало і в 1883 році. І того року, 19 серпня, в одній не надто заможній сомюрській родині відбулася важлива подія – на світ з'явилася дівчинка. Манюня була милою і кумедною, хоч її батьки й не бачили в дитині нічого особливого. У цій сім'ї вже була одна донька, тож мама з татом не надто зраділи ще одному голодному роту.

Дівчинка нічим не вирізнялася з-поміж інших дітей, та й ім'я їй вибрали найзвичайнісіньке як для Франції – Габріель. Її батьки – Жанна й Альбер Шанель – тоді ще не знали, що цій крихітці в майбутньому судилося перевернути світ моди догори дригом.

Марні сподівання

Габріель не любила згадувати дитинство. Ще б пак, адже батько не збирався сидіти вдома з дружиною і дітьми. Чоловікові видавалося, що ці маленькі згорточки в колисках, що з'являлися на світ одне за одним, не мають стати на заваді його пригодам. Тож одного дня він зібрав свої речі й подався світ за очі.

Ніхто достеменно не знав, куди саме вирушив батько. Чи то до Америки, а може, в Африку. Можливо, він полював на бізонів у преріях або катався на величезних слонах у савані. Діти могли тільки уявляти. Листів тато ніколи не писав, та й подарунків своїм численним дітям не надсилав. Та все одно Габріель його

любила.

Мама, котра лишилася з купою дітлахів, геть занепала духом.

«От повернеться батько, і заживемо!» – часом повторювала вона. Однак переважно мама Жанна нарікала на долю, бо бідолашну жінку все життя переслідували біди: спершу її полишив чоловік, а потім вона тяжко занедужала.

У маленької Габріель склалося враження, що тато – людина-свято. Ось повернеться батько – і враз усі вони щасливо заживуть! І більше не лунатимуть у будинку мамині зойки, усі радітимуть життю. У Габріель та її сестер нарешті з'являться нові сукні, а не ці жахливі старі лахи, що їх їм віддають сусідські дівчата. Носити той одяг було просто нестерпно. До того ж сусідки завжди зловтішалися, коли бачили Габріель у чужому одязі.

Спершу це дуже засмучувало дівчинку. Та якось вона подумала: «Та ну їх!» По-перше, ображатися на цих задерикуватих дівчат – нижче її гідності. А по-друге, невдовзі повернеться батько, і в неї буде найкраще вбрання!

Тато повернувся, коли Габріель виповнилося одинадцять. Однак приїхав він не для того, щоб подбати про сім'ю. Померла мама, і п'ятох дітей потрібно було кудись дівати. Батько не вигадав нічого ліпшого, як віддати хлопчиків у підмайстри, а дівчаток до притулку. Так Габріель і дві її сестри – Джулія та Антуанетта – опинилися під наглядом у монастирі Обазін.

То була похмура будівля із сірого каменю, зведена ще за лицарської доби й часів хрестових походів у 1134 році. В середині було холодно і неприємно, але подвір'я там виявилось розкішним. Повсюдно росли дерева й квіти, за якими доглядали черниці, посеред клумб дзюрчав водограй. А оточували монастир мальовничі пагорби. Щоправда, їх Габріель бачила дуже рідко: вихованкам притулку заборонялося виходити за браму.

Батько поїхав, пообіцявши повернутися, коли знайде кращий притулок. Та тільки знову обдурих.

Габріель щодня подумки розмовляла з батьком.

«Татусю, – казала вона йому, – я часто мию голову жовтим милом, бо ж знаю, що тобі не до вподоби запах брудного волосся!»

Габріель ставало значно легше на душі, коли вона подумки розповідала батькові про день у нудному притулку. Ці «розмови» були для неї промінчиком світла. Навіть трішечки забувалися кпини дівчат, котрі дражнили її сиротою.

Справжня дитяча дружба і втеча

Неймовірною втіхою для маленької Габріель були канікули. Татова сестра, тітка Луїза, забирала сестер із Обазіну до Варенна. То була ще одна мальовнича місцина, однак у монастирі Габріель сиділа під замком, а у Варенні дівчинка мала змогу гуляти і спостерігати за всім, що відбувається надворі.

О, то була справжня воля! Ніхто її не змушував брати за наказом ложку під час обіду, не потрібно було вбиратися в однакові нудні сукні, котрі носили геть усі дівчата у притулку. Можна було читати, багато читати!

На горищі в тітки Луїзи Габріель знайшла любовні романи, зібрані з газетних вирізок і зшиті грубою ниткою. Дівчата в цих романах любили і страждали, і Габріель переживала разом з ними. Вона насолоджувалася історіями, в яких шляхетні розбійники перемагали негідників і рятували чарівних дівчат, а потім брали з ними шлюб.

Усі ці неймовірні історії Габріель переказувала Адрієн – своїй тітці, трохи молодшій од неї за віком. Адрієн стала найкращою подругою Габріель на все життя. Вона була дуже вродливою – не такою, як оті дівчата з притулку. І як ніхто інший заслуговувала на те, щоб її серце підкорив шляхетний розбійник!

Однак батьки Адрієн були зовсім іншої думки. Перед завершенням школи їй підібрали нареченого, і це був зовсім не красень з любовного роману. Старий Поль не вразив серця ані своєї майбутньої нареченої, ані її вірної подружки.

І Габріель збунтувалася. Вона запропонувала Адрієн утечу – у кращих традиціях любовного роману. Адрієн, страшенна боягузка, спершу опиралася, але під

натиском Габріель зрештою здалася. Достоту, як у любовних романах, дівчата зв'язали одяг і спустилися саморобним канатом з вікна. Юним авантюристам тоді здавалося, що вони вирушають у захопливу подорож!

Що ж, подорож справді виявилася захопливою, та, на жаль, нетривалою. Дівчат швидко впіймали й повернули назад. Однак не до Обазіну. Черниці вжахнулися від зухвалості вихованок і відмовилися приймати їх до закладу.

Не встигла Габріель зрадіти, що нарешті завершилися її «тортури» монастирем, як її замкнули в іншій «в'язниці». То був пансіон інституту Богоматері у старовинному містечку Мулен. По суті, цей заклад нічим не відрізнявся від притулку в Обазін, де заборонялося геть усе. Можна було лишень молитися і вивчати кравецьку справу – мусять же ж дівчата опанувати хоч якусь спеціальність! І на це гріх скаржитися, адже фах швачки відіграв величезну роль у житті Габріель, визначивши подальше її майбутнє.

Запитання:

- Чому Габріель не любила згадувати дитинство?
- Куди сестри потрапили після смерті матері?
- Хто став найкращою подругою Габріель?
- Чому Габріель і Адрієн утекли з монастиря?
- Який фах дівчата опанували в пансіоні містечка Мулен?

Розділ другий. Ковток свободи

Якщо хочете, щоб ваша воля була виконана, не варто вмовляти, а чи кричати, достатньо лише зажадати цього. Одначе робити це слід так, аби ніхто не подумав, що можна вчинити інакше.

Коко Шанель

Завершивши навчання, Габріель і Адріен влаштувалися кравчинями у крамниці «Свята Марія». Тут торгували геть усім: приданим для наречених, тканинами, капелюшками, гачками та гудзиками.

Подружкам доручили дрібний ремонт одягу, а ще до їхніх обов'язків входило залучення клієнтів. Здавалося б, нічого складного. Церуй чужі мережива й мило усміхайся панночкам у багат шарових, як святковий торт, сукнях. Та непосидющій Габріель невдовзі набридло потурати заможним панночкам. Її творча натура прагнула пригод, а виявилось, що в крамниці годі й шукати тих пригод.

Грампері, власники «Святої Марії», здавалися подругам справжніми тюремниками – вони контролювали дівчат удень і вночі. Вдень Габріель і Адріен працювали під пильним оком власників, а вночі спали у крихітній кімнатці під дахом крамниці. Про розваги, ба навіть прогулянки, й мови бути не могло.

Самостійне життя

І настав день, коли Габріель вже несла було миритися з таким життям. Вона почала вмовляти Адріен поїхати від набридливих Грамперів. Однак та вагалася. І не тому, що хотіла залишитися. Насправді дівчина боялася засмутити рідних, а ще її тривожила думка, що Грампері виженуть геть їх із крамниці. І тоді вони з Габріель не матимуть де заробити собі на шматок хліба.

Адріен боялася всього, а Габріель – нічого. Вона вважала, що як докласти зусиль, усе якось влаштується, і свято вірила в успіх. До того ж їй так хотілося бодай

інколи зазирати до кондитерської! А містер і місіс Грампер дівчатам цього не дозволяли.

Зрештою Габріель умовила Адріен, і дівчата переїхали до крихітної, вбого умебльованої кімнатки. Певна річ, нове помешкання розташовувалося не в бурхливому центрі Мулена. Дівчата поселилися на вуличці Пон-Гінге, де дуже тхнуло сирістю від річки, а сама вулиця за дощової погоди перетворювалася на брудне місиво. Однак віднині вони стали самостійними!

Подружки більше не залежали від господарів і не лягали спати в суворо встановлений час. Звісно, бувало й таке, що спати вони лягали голодними, бо ж майже всі зароблені гроші йшли на оплату оренди кімнатки. Дівчата часом і не спали ночами, виконуючи термінове замовлення. Однак це була справжня свобода! А точніше, перший її ковток.

Другим ковтком став похід до кондитерської. Габріель мріяла про неї відтоді, як дізналася про чаювання. І ось як це було...

Секрети чаювання

Якось Адріен захворіла, і Габріель сама поїхала до замовниці. Розкішного замку господині вона дісталася близько полудня. Однак з'ясувалося, що клієнтка ще навіть не прокинулася. Габріель застала її в ліжку. Дама в пишному пеньюарі видалася дівчині справжньою королевою. А позолота на бильцях ліжка й безліч прикрас неабияк вразили сироту. То он як живуть клієнтки, котрі приїжджають до крамниці у власних екіпажах!

Певна річ, Габріель завважила, що у величезному замку була всього одна ванна. Не сховалося від пильного ока дівчини й те, що мадам не завадило б як слід вимити волосся. І, звісно, вона побачила плями поту під пахвами майже на всіх сукнях. Але то були дрібниці. Габріель хоч і не поважала мадам за неухагу до гігієни, однак при цьому страшенно заздрила їй. Її впевненості, а надто її причетності до іншого світу – світу, за яким бідна дівчина могла лише підглядати в щілинку.

Заможна дама збиралася переробити кілька суконь. Нічого складного: дещо оновити, десь підшити нові мережива, десь прикрити вишивкою плями. Усе це Габріель вирішила виправити на місці. Так вона провела в замку цілий день і стала свідком п'ятигодинного чаювання. Цю моду господиня привезла з Англії. В Обазіні не було такого звичаю.

Відтоді Габріель охопило бажання випити чаю з тістечками. І щойно Адріен одужала, дівчата подалися до цукерні «Спокуса». На щастя, накопичених грошей вистачило і на чай, і на доволі дорогі тістечка.

Зі швачки у співачки

Дівчата налагодили власне життя: впродовж тижня вони сумлінно працювали, а у вихідні вирушали на прогулянку. І неодмінно зазирали до цукерні, де пили чай із тістечками, ласували фруктовим морозивом і задивлялися на кавалеристів.

Ці військовики привертали увагу всіх дівчат міста. Браві вояки служили в полку, що розташовувався по той берег річки, на якій стояло місто Мулен. Щовечора красені в одностроях з'являлися на вулицях міста: високі вусані, виряджені в блакитні піджаки, яскраво-червоні шаровари й кумедні кепки з величезними козирками. Коли військові проходили повз, на їхніх кепках кумедно підскакували величезні пір'їни. Дівчата були в захваті від хвацьких молодиків.

Удень кавалеристи вчашали до кондитерських, а ввечері сиділи в кав'ярні «Ротонда». Габріель із Адріен самі не могли відвідувати «Ротонду», адже це було дуже непристойно. Тож лишалося подругам чекати, коли їх туди запросить котрийсь із красенів у червоних шароварах.

Однак кавалеристи не помічали простих дівчат. Усі вони були аристократами і ходили на побачення тільки з розкішними жінками. Ці дами носили дорогі хутра і золоті прикраси. А що було в Габріель та Адріен? Самі лишень латані сукні!

Добре все обміркувавши, Габріель вирішила, що вони з Адріен повинні влаштуватися в «Ротонду» співачками. Згодом вона не могла згадувати цю

історію без сміху. Дівчата увірвалися до кабінету директора кав'ярні. Габріель з порога заявила, що вони хочуть тут працювати й готові хоч зараз підписати контракт. Від страху в Габріель трусилися жижки, і щоб це приховати, вона поводитися надміру самовпевнено.

Від нахабства двох худорлявих дівчат у директора кав'ярні мало мову не відібрало. А коли він нарешті отямився, то попросив щось заспівати. Що дівчата могли заспівати? Пісні, що їх навчили у церковному хорі в Обазіні? А чи жартівливих пісеньок, яких виспівували гуляки на вулицях? Це було б цілковитим фіаско!

Однак Габріель не збиралася відступати – дівчина була не зі слабкодухих. Раптом несподівано навіть для самої себе вона стала руки в боки і хвацько заспівала модної пісеньки «Ко-ко-рі-ко». У цих куплетах доводилося зображати півнячий крик.

– Ко-ко-рі-ко! Ко-ко-рі-ко!

З кабінету дві скромні швачки вийшли щасливими – у руках вони тримали річний контракт. Габріель і Адріен мали виступати на сцені під час відпочинку основного складу співачок. Щоправда, директор не призначив плати за роботу, зате він дозволив дівчатам збирати чайові після кожного виступу.

Адріен категорично відмовилася співати. Вона знову злякалася, і не допомагали ніякі вмовляння. Поміркувавши, дівчата вирішили, що Габріель співатиме, а Адріен збиратиме гроші, обходячи публіку з капелюхом.

Нарешті дівчата потрапили в омріяну «Ротонду»! Та ось тільки всередині кав'ярня виявилася суцільним розчаруванням, адже нітрохи не відповідала уявленню Габріель і Адріен про життя артисток. Гримерна була крихітною і брудною, вкрита шаром пилу й повсюди гуляли протяги. У залі стояв важкий запах їжі й алкоголю. А вигуки, вереск і звуки ненастроеного піаніно часом заглушали спів Габріель, яку всі прозвали Коко...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/serdyuk_mar-ya/koko-shanel

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)